

ПАСТИРЧЕТО И РУСАЛКИТЕ СЛОВЕНСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време в Истрия едно момче — бедно сираче. Целият му имот бил три кози и една крава. С тях то се заглавлявало по цял ден, с тях спяло зиме-лете под един навес, с тяхното мляко се прехранвало, колкото да не умре от глад.

Веднъж по пладне то подкарало малкото си стадо към морето — искало да се окъпе, защото слънцето прежуряло без милост. Като стигнало на брега, видяло върху жежкия пясък да спят три чудно хубави девойки. Те съвсем приличали една на друга — като три листенца от детелина — просто не можеш да ги различиш: тънки, стройни като фиданки, с дълги златни коси и бели като пресняк лица. Били три морски русалки, ала момчето не се досещало.

То видяло, че девойките спят под жарещите лъчи и си рекло: „Слънцето ще опърли хубавите им лица и жалко ще бъде, ако загубеят и погрознат. Я чакай да им направя сянка“.

Покатерило се пастирчето на една липа, начупило разлистени вейки и ги наболо в пясъка около русалките така, че главите им да останат под сянка.

Като свършило тая работа, то се обърнало да си върви, защото косите на девойките блестели толкова силно, че очите го заболяли.

В това време русалките се повдигнали и почнали да се питат:

— Кой ни направи това добро?

Пък те много добре знаели кой. Защото русалките никога не спят, ами само се преструват на спящи. И сега си говорили на висок глас, за да чуе момчето и да се обади, та да разберат дали е скромно.

Пастирчето дочуло какво си говорели, ала продължило да си върви, като че ли нищо не е чуло. Ама русалките за миг го настигнали — кой ли може да им убегне? — питали го:

— Ти ли ни направи сянка, когато спяхме?

— Тъхъ! — измънкало момчето.

— Каква награда искаш за стореното добро?

— Нищо не искам. Голяма работа, че съм ви направил сянка с няколко липови клонки!

Русалките разбрали, че момчето е добро и скромно. Решили да го наградят богато. Дали му кесия с жълтици, която никога не се изпразвала, колкото и да вадиш от нея. Ала видели, че то не се зарадвало на вълшебния дар: бедното сираче не било виждало златни пари и не знаело, че само с една от тях може да си купи всичко, от

което се нуждаело. Запремятало то лъскавите търкалца, поиграло си с тях, омръзнало му. Къде по-забавно било да си играе с пъргавите козички?

Русалките разбрали това и му казали:

— Довечера като си тръгнеш за село, ще чуеш зад гърба си дрънченето на много звънци. Върви и не се обръщай, дорде не стигнеш дома!

Изrekli това и с весел смях се затичали към морето, гмурнали се в сините води и вече не излезли.

Чак тогава пастирчето се досетило, че това не ще да са прости селски девойки, а златокоси русалки. Поседяло, почакало да се напасат животните и щом слънцето тръгнало на заход, подкарало своята сиромашка стока.

Върви момчето, свиря си с кавала и дочува, че му пригласят много звънци, хлопатари и чанове — някои по-изтънко, други по-издебело. И колкото повече приближавало до селото, толкова по-многогласно ставало това дрънчене зад гърба му.

Не се стърпяло пастирчето, не послушало, както го бяха посъветвали русалките. Обърнало се да разбере какво има подире му. И що да види! — зад него се проточила дълга върволица от овце, кози и крави. Те излизали из морето и послушно го следвали, като че ли били негови. Ала щом то се обърнало, секнали и вече нищо не излязло от морето.

„Ех, нищо — рекло си то зарадвано. — И на това покорно благодаря!“

Откарало пастирчето дома си голямото стадо — животните едва се побрали в двора. Повикало бедните си съседи, които му помагали с това-онова, когато било още съвсем малко дете. Дарило всички — кому овце, кому кози, кому крави. И пак за него останали толкова много, че то станало заможено и заживяло по човешки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.